

РЕШЕНИЕ

№ 2324

гр. София, 24.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Д СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Здравка Иванова

Членове: Цветомира П. Кордоловска
Дачева
Десислава Ст. Чернева

при участието на секретаря Екатерина К. Тодорова
като разглежда докладваното от Здравка Иванова Въззивно гражданско дело
№ 20211100506649 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С решение № 20081987 от 30.03.2021 г., от СРС, 113 с - в, по гр.д. № 17530/2020 г., Столична Община, е осъдена да заплати на ЗАД „А.“ Ад, ЕИК: *****, на основание чл. 213, ал. 1 КЗ (отм.), във вр. чл. 49 ЗЗД, във вр. чл. 45 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, сумата от **1 335, 82 лв.**, представляващи регресно вземане по щета № 26014030101016 за ПТП от 09.04.2014 г., по която лек автомобил марка „БМВ Х5“, с ДК № *****, попада в необозначена и небезопасна дупка на пътното платно на територията на гр. София, бул. „Околовръстен път“, ведно със законната лихва от 14.05.2020 г. - подаване на исковата молба до окончателното плащане, както и сумата от **398, 92 лв.** лихва за забава върху главницата за периода 22.04.2020 г. - 14.05.2017 г., като иска за мораторна лихва е отхвърлен над сумата от 398, 92 лв. до пълния предявен размер от 406, 69 лв. и за периода 23.04.2017 г. - 13.05.2017 г. Страните са осъдени съразмерно за заплащане на разноски.

Ответникът СО оспорва решението в частта, в която исковите са уважени с доводи, че е незаконосъобразно и необосновано, постановено в противоречие с материалния закон и събраните доказателства в тази част. Сочи, че не са установени предпоставките за ангажиране отговорността му и за уважаване на исковите. Не е установено, че вредите и ремонта на джантата на увреденото МПС са в пряка причинна връзка с попадането в дупка на платното при процесното ПТП на 09.04.2014 г. Сочи, че САТЕ не може да установи тези факти. Заключение то има значение само за определяне стойността на вредите, но не и за механизма на ПТП. Поддържа, че попадането на МПС в дупка на пътното платно не се установява от доказателствата, а

механизмът на произшествието изрично е оспорен от ответника. Моли да се отмени решението и да се отхвърлят изцяло исквете. Претендира разносните за двете инстанции, в това число за юрисконсултско възнаграждение. Прави евентуално възражение за прекомерност на разносните на ищеца.

Въззиваемата страна ЗАД „А.“ АД, чрез представителя си, оспорва жалбата като неоснователна в писмен отговор по реда на чл. 263 ГПК. Излага съображения, че СРС е направил правилен извод за основателност на исквете. Решението е съобразено със събраните доказателства в цялост, от които се установяват предявените в производството претенции. Поддържа, че в производството са доказани всички предпоставки за уважаване на претенциите и в полза на ищеца е възникнало суброгационно право по чл. 213, а 1 КЗ (отм.). Неоснователно в жалбата се поддържа, че не е проведено доказване, че джантата на МПС е увредена до степен да бъде заменена. Посочените обстоятелства се установяват от писмените и гласни доказателства. Моли да се остави жалбата без уважение и да се потвърди изцяло решението. Претендира разноски юрисконсултско възнаграждение. Прави евентуално възражение за прекомерност на разносните на насрещната страна.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и след преценка на доказателствата по делото по реда на въззивната проверка, приема за установено следното :

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд проверява валидността на цялото решение, а за допустимостта и правилността следи само в оспорената част и по релевираните оплаквания за незаконосъобразност. Съдът следи служебно единствено за спазване на императивните норми на материалния закон (т. 1 на Тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г., ОСГТК на ВКС).

Решението е валидно и допустимо постановено в оспорената от ответника част.

По съществото на спора и като съобрази доводите на страните във въззивното производство, в допълнение към изложеното от СРС настоящият състав намира следното :

Съгласно разпоредбата на чл. 213, ал. 1 КЗ (отм. към настоящият момент, но в сила към датата на ПТП 09.04.2014 г.) с плащане на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне срещу възложителя за възложената от него на трето лице работа, при или по повод на която са възникнали вреди по чл. 49 от ЗЗД. В случая регресното право срещу ответника (въззивник) СО се основава на чл. 49 от ЗЗД, регламентиращ отговорността на възложителя за вредите, причинени при или по повод изпълнението на възложена работа.

Въззивният съд се солидаризира с изводите на СРС, че уважаването на иска е обусловено от доказване кумулативното реализиране на няколко предпоставки. От една страна - наличие на валидно правоотношение по имуществена застраховка между пострадалия и застрахователя - ищец, от друга - настъпване на застрахователното събитие и заплащане на застрахователно обезщетение от застрахователя в полза на пострадалия. С плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата - до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне. По отношение на ответника следва да се докажат и предпоставките на чл. 49 ЗЗД: противоправно поведение на лица (изпълнители на работа) при или по повод изпълнението на

възложена от ответника работа (без да се установява конкретното лице - изпълнител), настъпили вреди и причинна връзка между противоправното поведение и вредите. Доказване на виновно поведение не е необходимо, тъй като отговорността по чл. 49 ЗЗД е обективна.

От доказателствата, обсъдени от СРС се установява и с доклада по делото са обявени за безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че водачът, управлявал МПС с марка „БМВ Х 5“, с ДК № *****, е имал валидно сключена застраховка „Каско“ с ищцовото дружество, със срок на действие, обхващащ датата на настъпване на пътното - транспортното произшествие - 09.04.2014 г., както и че за отстраняване на щетите по МПС с марка „БМВ Х5“, с ДК № *****, настъпили във връзка с реализирано на 09.04.2014 г. ПТП, ищецът е заплатил на застрахованото лице сума в размер на 1 335. 82 лв.

От приетите пред СРС писмени и гласни доказателства се установява, че на 09.04.2014 г. е реализирано ПТП в гр. София, като застрахованият при ищеца автомобил марка „БМВ Х5“, с ДК № *****, който се е движил по бул. „Околовръстен път“, в района на отбивката за бул. „Челопешко шосе“ е попаднал в небезопасна и несигнализирана дупка на платното за движение.

В случая не е съставен протокол за настъпилото ПТП тъй като не е налице някоя от описаните в разпоредбата на чл. 125 ЗДВП хипотези, при които службите за контрол на МВР посещават задължително мястото на произшествието.

Процесният механизъм на ПТП се установява от представените по делото декларация за настъпване на застрахователно събитие, уведомление-декларация за щета, експертиза по претенцията, опис-заключение по щета, възлагателно писмо, както и от събраните гласни доказателства. Свидетелят Д.В.С., който е управлявал увреденото МПС, потвърждава изложените в документите обстоятелства, като си спомня за дупката, която не е била обозначена и не е могъл да избегне въпреки, че е шофирал със съобразена скорост. Свидетелят е категоричен, че вследствие на попадане на автомобила в дупката е била увредена предната му дясна джанта.

Въззивният съд също приема показанията на св. Стойчев за достоверни и непосредствени, преценени по правилата на чл. 172 ГПК. Показанията съответстват на описаното относно механизма на произшествието в писмените доказателства по делото, в това число на заключението на САТЕ, според която от техническа гледна точка описаните от застрахователя повреди по л. а. „БМВ Х 5“, повреда на предна дясна джанта на автомобила, могат да бъдат в причинно – следствена връзка от попадането в необозначена дупка на пътното платно.

Настоящият състав споделя изводите, до които е достигнал СРС, че съвкупният анализ на доказателствата, писмени и гласни, е достатъчен да се приеме, че механизмът на произшествието е установен, както и че описаните повреди, съгласно заключението на САТЕ, са в зоната на удара и се намират в причинно - следствена връзка с процесното ПТП. От своя страна ответникът не е ангажирал доказателства, от които да се опровергава наличието на небезопасно препятствие на пътното платно в посочения участък от общинския път.

Относно ангажирането на отговорността на СО следва да се посочи и следното : По силата на специалния Закон за пътищата (ЗП) и актовете по прилагането му, на ответника е вменено задължение да стопанисва и поддържа общински път, публична общинска собственост. (чл. 8, ал. 3 от ЗП, чл. 31 ЗП и § 1 т. 1 от Наредба № 1/17.01.2001 г. за организацията на движението по пътищата), както и да полага грижа

по недопускане и отстраняването на дупки по общинските пътища. На основание чл. 19, ал. 1, т. 2 и чл. 31 ЗП, СО е задължена да осъществява дейностите по поддържане на пътя, общинска собственост. Отделно от изложеното, според чл. 13 ЗДвП, СО е задължена да означа съответната дупка с необходимите пътни знаци с цел предупреждаване на участниците в движението. Общината, като юридическо лице, осъществява дейностите по чл. 31 ЗП и чл. 13 ЗДвП чрез своите служители или други лица, на които е възложила изпълнението на посочените по - горе задължения.

Следва да се посочи, че наличието на дупка в пътното платно на общинския път е резултат на бездействието на съответните длъжностни лица при ответника СО по изпълнение на законовите им задължения за осигуряване на условия за безопасно движение по общинските пътища, съгласно и чл. 31 от ЗП, в резултат на което е настъпило процесното ПТП.

Настоящият въззивен състав се солидаризира и с изводите на СРС, че в производството са установени всички елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане, поради което ответникът дължи репарирание на действително причинените вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, на основание чл. 49, вр. с чл. 45 ЗЗД и чл. 51 ЗЗД.

Относно размера на вредите : Съгласно заключението на САТЕ стойността на щетите по увредения автомобил, по пазарни цени към датата на настъпване на застрахователното събитие е в размер на 1 393, 44 лв. Ищецът е заплатил и претендира възстановяване на по - нисък размер обезщетение за отстраняване на повредите - 1 335, 82 лв., поради което главният иск е изцяло основателен.

По отношение претенцията за лихви за забава по чл. 86, ал. 1 ЗЗД следва да се посочи, че регресното задължение, което възниква за възложилия работата на причинителя на вредата към платилия застраховател, е парично и при допусната забава в изпълнението му, той дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата, на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Установява се, че до ответника е отправена покана за плащане, за която не е спорно, че е получена на 08.07.2016 г., като с нея е определен 7 - дневен срок за изпълнение. Следователно ответникът е изпаднал в забава на плащането на 16.07.2016 г., както приема и СРС, от която дата дължи обезщетение за забавено плащане. Ищецът е претендирал лихва за периода 23.04.2017 г. - 22.04.2020 г.

СРС е съобразил направеното от ответника възражението за погасяване на вземането за лихва по давност по чл. 111, б. „в“ ЗЗД - с изтичане на тригодишен давностен срок назад от подаване на исковата молба. Законосъобразно СРС е приел възражението за частично основателно, като е уважил иска за заплащане на лихви за забава само за периода 23.04.2017 г. - 14.05.2017 г. в определен от съда размер от 398, 92 лв., по реда на чл. 162 ГПК. Настоящият състав не намира основание за промяна на изводите на СРС по този въпрос.

По изложеното до момента съображения в съвкупност, които съвпадат с изводите на СРС, решението следва да се потвърди в оспорената уважителна част, включително в частта по присъдените разноси, поради липса на промяна в резултата от спора.

По разностите пред СГС :

С оглед изхода на спора, право на разноси в това производство има ищеца. Съдът констатира, че ищецът е подал единствено отговор на въззивната жалба, без да осъществява същинско процесуално представителство, поради което в негова полза

съдът присъжда 50 лв. юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 78, ал. 1, вр. с ал. 8 ГПК.

Така мотивиран **СОФИЙСКИЯТ ГРАДСКИ СЪД**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20081987 от 30.03.2021 г., от СРС, 113 с - в, по гр.д. № 17530/2020 г., в частта, в която Столична Община е осъдена да заплати на ЗАД „А.“ АД, ЕИК: *****, на основание чл. 213, ал. 1 КЗ (отм.), във вр. чл. 49 ЗЗД, във вр. чл. 45 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, сумата от **1 335, 82 лв.**, представляващи регресно вземане по щета № 26014030101016 за ПТП от 09.04.2014 г., по която л. а. „БМВ Х 5“, с ДК № *****, попада в необозначена и необезопасена дупка на пътното платно на територията на гр. София, бул. „Околовръстен път“, ведно със законната лихва от 14.05.2020 г. - подаване на исковата молба до окончателното плащане, както и сумата от **398, 92 лв.** лихва за забава върху главницата за периода 22.04.2020 г. - 14.05.2017 г.

РЕШЕНИЕТО е влязло в сила в неоспорената от ищеца отхвърлителна част.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1, вр. с ал. 8 ГПК, Столична Община, БУЛСТАТ ***** с адрес : ул. „*****“, да заплати на ЗАД „А.“ АД, ЕИК *****, с адрес : гр. София, ул. „*****“ юрисконсултско възнаграждение за СГС в размер на 50 лв., на основание чл. 78, ал. 1, вр. с ал. 8 ГПК.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____